

Denník kardinála Newmana je písaný od 15. decembra 1859 do 10. septembra 1876 a pozostáva z triezvych stránok, ktoré by sa dali prirovnať k niektorým znepokojeným a búrlivým úvahám svätého Augustína.

V predslove knižočky to uvádza aj don Primo Mazzolari: „Newman napísal tieto stránky na sklonku svojich dní, a preto nesú svetlo západu slnka, keď nám hrozí, že nás premôže sklúčenosť.“

30. august 1874

Mám dojem, dosť deprimujúci, že som počas môjho dlhého života nič neurobil a predovšetkým že nič nerobím ani teraz. V súčasnosti anglikáni oceňujú viac než v minulosti to, čo som napísal, súdiac podľa listov, ktoré dostávam. Čo sa týka katolíkov, tí síce pripúšťajú, že som urobil nejaké služby, keď som pomohol niektorým anglikánom, aby vstúpili do Cirkvi, a dokonca pripúšťajú, že som aj teraz užitočný. A predsa keď ide o veľké spory o božskom pôvode kresťanstva a o iné veci, myslia si, že ma iní prekonali alebo dokonca že môj názor na tieto problémy je mylný. Takýto je aspoň názor jezuitov. Myslia si, že som sledoval príliš liberálny a pochybný smer a urobil som veľa ústupkov. Nemôžem s nimi vôbec súhlasiť, ale keďže je ich aktuálny vplyv veľmi veľký, ako aj intolerancia ich názorov, znamená to, že cesta, ktorou som sa uberal, nie je tá, ktorá sa vo všeobecnosti nazýva „katolíckou cestou“.

Je možné, že ma pokladajú za nevďačníka, lebo, a to musím uznať, ma nikdy nenapadli tak, ako to bolo v prípade Rosminiho. Práve naopak.

Napriek tomu si myslím, že po Vatikánskom koncile a Gramatike súhlasu (Grammar of Assent) sa ich posudzovanie mojej osoby zmenilo. Tak to vidím ja, niet o tom pochyb. Avšak moje city voči nim sú príliš silné na to, aby mohli ohroziť zdravé vzťahy v Božom tele Cirkvi, veď z neho čerpajú svoju silu a ich poslaním a povinnosťou je mu slúžiť.

A tak si hovorím: čo mám v tom všetkom vidieť? Boh sa o to postará. On vie, čo je lepšie. Stará sa azda o Cirkev menej než o mňa, je neschopnejší než ja, aby ju bránil? Prečo sa mám nad tým trápiť? Kto som ja? Čas pokročil. Som „prekonaný“. Možno, že niekedy som niečo urobil; ale dnes nie som schopný urobiť nič. Teraz je rad na iných. A ak iní urobia niečo, čo nebude veľmi dobré, mojou povinnosťou nie je kritizovať ich, ale dôverovať Bohu.

Žalm 131 je práve pre mňa. Škoda, že ho nerecituje v oficiu:

„Pane, moje srdce sa nevystatuje, moje oči nehladia povýšene. Neženiem sa za veľkými vecami ani za divmi pre mňa nedosiahnuteľnými. Ale ja som svoju dušu upokojil a utíšil. Ako nasýtené dieťa v matkinom náručí, ako nasýtené dieťa, tak je moja duša vo mne...“

Stačí mi teda pripraviť sa na smrť; všetko poukazuje na to, že nič iné nemám očakávať ani

nič iné robiť. A ten, ktorý vždy, po celý môj život mi bol tak úžasne nablízku, ani teraz ma nesklame, viem to, aj keď nemám na to právo... Cítim sa oveľa slabší a menej aktívny, než to bolo kedysi; a ako môžem vedieť, či táto moja slabosť spôsobí alebo nespôsobí vo mne rýchly duchovný postup? Už nie je treba myslieť na budúce generácie, ale len a viac na samého seba.

Článok bol publikovaný v časopise [Zasvätený život 01/2020](#).

The post [John Henry Newman: Intímny denník](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky [zasvatenyzivot.sk](#).)